

ÁTIRAT-TÖREDÉKEK

(1)

Még nem látóhatár az éjszakák szíve,
pedig a tér aránya a vér árnyéka is.

A csont földházában lerakja fénylő tollait
a hang egykori szárnya, és az égbolt átrendezi

a szem tárgyait, amikor kihálnak a hullámok
a test közelgő visszaáradása előtt.

Lázás a talaj, hadd lobogjon a kő,
a legvörösebb tüdő lesz az örök hallgatag.

És aztán a szél – a színtelen vonzás
alján volt ő is a Nap arcélében.

(2)

Feltűnik olykor-olykor lélegzetemben
egy-egy lélekszünet.

Ilyenkor a leélés végső pillanata
önnönmagára vár.

Türtőzteti múlásával múlását
a múlandóság.

Egyáltalában: valahány tekintetem
tekintetembe telik

az élménytájak emlékvesztése
minduntalan beteljesedik.

Színcsönd szárnycsapásai –
és hallani, a csend miként cselekedik.

Tudatom az értelmét keresgeti,
és ha

találná, nyelvemről a szüntelen
nyomban elnyeli.

(3)

Győzi-e homokkal a sivatag, hogy mutasson
még valami pusztulást a földön és a semmiben?

Nem az örökkévalóban porlad a szív,
hanem önmaga bíborában és izomzatában.

Egyetlen szál virágban is megjelenik
a hatalom szépsége és közönye,

hogy ragyogjon, ami élet nélkül is óhatatlan,
és letöri a végtelen alakzatait,

az anyag történetét,
a minden-nélkülire született

valóság árnyékát,
ki őrzi az egeken túlit.

(4)

Szórét mereszti a kő, elfolyik a pondró teste,
örök reszketés a szél vakolata.

Legalul számolja útját a holdnak,
ahol a haj minden perce egy-egy hullám,

és madár ég a földben.

A lehetetlen bocsátja el,

ha meghal, a leheletről leszárad a tenger,
de felhasad újra az eső háttere,

és lángvörös szirom kaszabol -

Átlépi árnyéka, ha fény nélkül marad.

Vágó Pál emléképortré (2000)